

Явор Гърдев

Да Увеличиш Самотата

Идва време, когато обичайните стратегии за бягство (от места, хора и ситуации) вече не вършат работа. Илюзията, че запазваш цялостта си като избягаш (от места, хора и ситуации) неочаквано и необратимо обръща своята гротескно доволна усмивка към теб, с цялата си неприятна голота. Впечатлен от тази безсрамна непостоянност човек разбира, че бягството (от места, хора и ситуации) вече не е решение. Веднага след това човек стига до заключението, че единственото нещо от което ти остава да избягаш е от себе си. Дълбоко огорчен от утопичната страна на тази идея човек решава да зареже опитите си да избяга, но да остане (в местата, от които се е опитал да избяга, със хората, от които се е опитвал да избяга, в ситуациите, от които се е опитвал да избяга). Решението не е нито лесно, нито трудно и човек може да го пробва. Проблемът е, че човек се е примирил с идеята да остане в себе си. Много след като е осъзнал, че всички предишни опити да избяга от някой или нещо удобно са прикрили изначалната нужда да избягаш само от себе си. Тогава човек се изправя срещу самотата.

Състоянието да си самотен е нещо, с което се свиква. Особено, когато си заобиколен от едно добро общество. Ето защо "събрани заедно в Самотата, за да споделят своите самоти" е идея, която има известни артистични характеристики. Когато човек за кратко време сподели Самотата си и друг, той може наистина да изпита уникално парадоксално удоволствие. Благородната аура на тази красива самота прави от Замъкът място, където човек би искал да живее. Тук дори човешката неспособност да скърби за загубата на обичаните (места, хора, ситуации) може да се превърне в спокойна меланхолия с ореол от красота. Дори ограничената вероятност да увеличиш собствената си самота тук може да бъде превърната в тема на артистична дейност. И това може да бъде направено. Както го направи и Карл.